

PRESUDA

U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Županijski sud u Gospiću u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Matilde Krunic, kao predsjednika vijeća i Miroslave Jurjević, predsjednice suda, i sudaca porotnika Nikole Milinkovića, Josipa Bašića i Nikole Galac, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Katice Radaković, kao zapisničara, u krivo predmetu protiv optuženih: I MIĆE DORONTIĆ i dr, zbog kriv. djela iz člo 124. st. 1. OKZRH, povodom optužnice Vojnog tužiteljstva u Karlovcu broj: KT-370/93 od 30. rujna 1996. god, nakon održane glavne javne rasprave dana 14. listopada 1997. god, u prisutnosti županijskog državnog odvjetnika Pavla Rukavina, IV opt. MILANA BRAKUS i branitelja optuženika od I do VIII Stjepana Nikšić, odv. iz Gospića, dana 14. listopada 1997.god

Presudio je

- I opt. DORONTIĆ MIĆO, sin Steve, rođen 8.11.1950. g. u Otočcu, gdje i prebiva u Zalužnici bb, Srbin, držav. RH, sada nepoznata boravišta,
- II opt. BOROVIĆ DANE, sin Milovana, rođen 28. 11. 1960. g. u Zalužnici, gdje i prebiva na kbr. 132, Općina Otočac, Srbin, držav. RH, sada nepoznata boravišta,
- III opt. HINIĆ RADE, sin Vaje, rođen 1. 01.1954. u Zalužnici, gdje i prebiva na kbr. 135, Općina Otočac, Srbin, držav. RH,
- IV opt. BRAKUS MILAN, sin Mane i Dare, r. Brakus, rođen 5.03.1953. u Zalužnici, gdje i prebiva na kbr. 57, Općina Otočac, Srbin, držav. RH, oženjen Milenom, otac dvoje djece starih 3 i 6 god, vojsku nije služio, sada u pritvoru od 30. travnja 1997.
- V opt. POPOVIĆ BRANISLAV sin Dušana rođen 12.05.1959. u Zalužnici gdje i prebiva na kbr. 140, Općina Otočac, Srbin, držav. RH, sada nepoznata boravišta
- VI opt. POPOVIĆ ĐURO, sin Vaje, rođen 01.02. 1958. u Zalužnici, gdje i prebiva, na kbr. 159, Općina Otočac, Srbin, držav. RH, sada nepoznata boravišta,
- VII opt. IVANČEVIĆ DARIVOJA, sina Budimira, rođen 01.12.1958. u Otočcu, sa prebivalištem u Karlovcu, Pokupska Luka kbr. 121, Srbin, držav. RH, sada nepoznata boravišta,

VIII opt. MILINOVIĆ NEDJELJKO, sin Branka, rođen 18.04.1955. u Zalužnici,
sa boravištem u Zagrebu, P. Markovca 5, Srbin, držav. RH, sada
nepoznata boravišta

krivi su

što su dana 28. lipnja 1993. god oko 15,00 sati u mjestu Zalužnica, Općina Otočac,
nedaleko Hinić raskrsnice, kao pripadnici pobunjeničkih srbočetničkih paravojnih oružanih formacija,
u trenutku kada su vidjeli da nailazi kamion hrvatske vojske, u kojem se nalazilo 11 nenaoružanih
hrvatskih vojnika, protivno čl. 4. II Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza
1949. god o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba od 08. 06. 1977. g. iznenada otvorili vatru
iz pješackog naoružanja na taj kamion, želeći usmrtiti vojnike, kojom prilikom je smrtno stradao vojnik
Refik Mahmuljin, dok su ranjeni Damjanović Slobodan, Mećavica Smajil, Osvaldić Zvonko, i Boško
Radić, a svi preživjeli zarobljeni i odvedeni u logor,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubili i ranili
neprijatelja koji nema sredstava za obranu,

čime su počinili kriv. djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - protupravnim
ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja, označeno i kažnjivo po čl.124.st.1.OKZRH, pa se temeljem čl.
124. st. 1. OKZRH

o s u d j u j u

I opt. DORONTIĆ MIĆO,
II opt. BOROVIĆ DANE,
III opt. HINIĆ RADE,
IV opt. BRAKUS MILAN,
V opt. POPOVIĆ BRANISLAV,
VI opt. POPOVIĆ ĐURO,
VII opt. IVANČEVIĆ DARIVOJ i
VIII opt. MILINOVIĆ NEDJELJKO

na kaznu zatvora u trajanju od 10 /deset/ godina svaki.

IV opt. BRAKUS MILANU, temeljem čl. 45. OKZRH u kaznu zatvora uračunava se vrijeme
provedeno u pritvoru od 30. travnja 1997. god do 14. listopada 1997. god i nadalje.

Temeljem čl. 90. toč. 3. ZKP optuženici od I - VIII solidarno će snositi troškove krivičnog
postupka u iznosu od 2.944,50 kn /dvije tisuće devetsto četrdeset četiri kune i pedeset lipa/.

Temeljem čl. 100. ZKP oštećenik Miroslav Nikolić sa imovinskopравnim zahtjevom upućuje se
na građansku parnicu.

Образложење

Vojno tužiteljstvo u Karlovcu optužnicom broj: KT-370/93 od 30. rujna 1996. god optužilo je I
Dorontić Miću, II Borovac Danu, III Hinić Radu, IV Brakus Milana, V Popović Branislava, VI Popović
Djuru, VII Ivančević Darivoja i VIII Milinović Nedjeljka, zbog kriv. djela protiv čovječnost
međunarodnog prava - protupravnim ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja, označeno i kažnjivo po čl. 124.
st. 1. OKZRH.

Temeljem čl. 2. št. 1. Uredbe o stavljanju izvan snage uredbi iz oblasti pravosuđa, Vojni sud u Karlovcu predao je, a Županijski sud u Gospiću preuzeo je ovaj krivični predmet.

Optužnicom se inkriminira optuženicima da su dana 28. lipnja 1993. god, oko 15 sati, u mjestu Zalužnica, Općina Otočac, nedaleko Hinić raskrsnice, kao pripadnici pobunjeničkih srbočetničkih paravojnih oružanih formacija, u trenutku kad su vidjeli da nailazi kamion Hrvatske vojske, u kojem se nalazilo 11 nenaoružanih hrvatskih vojnika, protivno čl. 4. II Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba od 8. 06. 1997. god, iznenada otvorili vatru iz pješačkog naoružanja na taj kamion, želeći usmrtiti vojnike, kojom prilikom je smrtno stradao vojnik Refik Mahmuljin, dok su ranjeni Damjanović Slobodan, Mećivica Smail, Osvaldić Zvonko i Perić Siniša, a svi preživjeli zarobljeni i odvedeni u logor.

Na glavnoj raspravi održanoj dana 14. listopada 1997. god županijski državni odvjetnik u činjeničnom opisu optužnice umjesto imena Perić Siniša stavio je ime Boško Radić.

Nakon, provedene glavne rasprave zastupnik javne optužbe ostao je kod optužnice za sve optuženike navedene u optužnici od I - VIII.

U skladu sa rješenjem ovog suda broj; K-11/97-20 od 12. lipnja 1997. god optuženicima Dorontić Mići, Borovac Dani, Hinić Radi, Popović Branislavu, Popović Đuri, Ivančević Darivoju, Milinović Nedjeljku suđeno je odsutnosti.

IV opt. Milan Brakusu svojoj obrani na glavnoj raspravi naveo je da ostaje kod svoje obrane koju je dao na glavnoj raspravi dana 23. lipnja 1997. god i na glavnoj raspravi dana 28. kolovoza 1997. god. IV optuženik u svojoj obrani naveo je da je da se kritičnog dana 28. lipnja 1993. god nalazio na položaju u zaseoku Hinići, selo Zalužnica. Straža je organizirana pred kućom Borovac Milovana. Zajedno s njim na straži su se nalazili 6 stražara i 2 zapovjednika. Zapovjednici su bili Popović Branislav, koji je bio komandir čete cijele Zalužnice i Dorontić Mićo, koji je bio komandir odjeljenja, te stražari Hinić Rajko, Popović Milan, Ivančević Darivoj, Milinović Nedjeljko, Hinić Milan i Brakus Milan. Popović je omogućio zbog mirnog stanja tih dana da ne treba straže u vrijeme ručka, koji se servirao u voćnjaku 20 metara udaljeno od mjesta gdje su bili na straži. Tu su sjedili. Oko 15 sati k njima osmorici dolazi Borovac Milovana Dane, koji je prišao komandirima i rekao "je li vi vidite kamion koji se i čuje, a dolazi od pravca Rajkovića," što je od njih po njegovoj procjeni udaljeno oko 1 km i 100 200 metara. Između punkta koji su oni držali u selu Zalužnica, zaselak Hinići, i punkta "Rajkovići" kojega su držali pripadnici Hrvatske vojske nalazilo se područje "ničije zemlje", na koji su dolazili mještani hrvatske i srpske nacionalnosti radi obrade zemlje. Ovaj kamion je bio uočljiv, jer tim dijelom ceste od početka rata rijetko kad bi prošao koji auto. Siguran je da ni jedan auto nije tuda prošao, niti osobni niti teretni. Na riječi Borovac Milovana Dane Popović je rekao da nešto nije u redu, a na to je Dane odgovorio da je vozilo vojno i maskirno. Ppopović, Dorontić i Dane otišli su tih 20 metara do mjesta gdje se nalazi stražarsko mjesto. Oni su uz sebe imali oružje i to Borovac i Popović automatske puške, a Dorontić je imao kao mali mitraljez. Ostali su ustali i uzeli puške, ali su tu stali, jer im je Dorontić rekao da tu ostanu do daljnjeg naređenja. Između sebe su govorili da je možda vozač tog kamiona pogriješio put. Vidio je da je Popović digao automatsku pušku prema kamionu, koji je tada bio udaljen cca 170 metara, te je počeo rafalno pucati, dok su Dorontići Dane pucali pojedinačno paljbom. Nakon toga Popović je potrošio municiju, utrčao je u spavaonicu, i uzeo "osu", te je izletio preko ceste i ispalio iz nje u kamion, koji se nalazio na udaljenosti od oko 100 metara i kretao se malom brzinom pred zaustavljanje. Iz kamiona nije bilo pucnjave. Svi ostali su gledali prema njima i vidjeli su da je "osom" pogođeno u zadnji blatobran desnog kotača. Cesta je na tom dijelu položena koso, pa je postojala mogućnost za takav pogodak. Hinić Milanu, Rajku i njemu učinilo se da je iz kamiona ispao čovjek na cestu. Borovac Dane je ispalio "zolju", koja je pogodila ispod motora kamiona u cestu, te je čuo kada je on rekao da je promašio. I dalje se pucalo i to Dorontić pojedinačno, koji im je rekao da pogledaju cestu iz pravca Otočca da ne bi upali u zasjedu, te da pogledaju i preko polja da ne ide vojska. Rajko je pogledao i rekao da nema nikoga, te su svi bili mirniji i sigurniji, pa je vjerojatno vozač kamiona pogriješio put. Dorontić je zatim rekao da vidi hrvatske vojnike koji su iskočili na suprotnu bočnu stranu kamiona u žito i u kanal koji se tu nalazi. Popović je tada naredio da i oni odu u zaklon, te da se čuvaju zolja i metaka. On je otišao u prostorije kuće

u kojoj su spavali, jer su zidovi bili debeli, pa je smatrao da su dovoljno zaštićeni. Popović je ostao iza kuće sa Dorontićem. Ostali su otišli, neki u stariji, a neki u noviji rov, koji su se tu nalazili. Naišla su dva vozila UNPROFOR-a iz pravca Otočca. Dorontić je naredio da se prestane sa pucanjem, a Popović je rekao da treba spriječiti hrvatske vojnike da idu prema grmečima i da dođu do boljeg zaklona. Nakon toga Popović unosi u prostoriju gdje su spavali mehanizam kojim je ispalio "osu". Krčeći mu put udara puškom u pragove koji su služili kao zaštita, tako da je iz puške ispao okvir i streljivo, odnosno okvir se od udara otvorio, pa su iz njega ispali municija i feder. Kamion UNPROFORA-a - džip je prošao bez zaustavljanja prema Vrhovinama. Dorontić mu je rekao da uzme bilo čiji drugi okvir i on je to učinio. Nakon toga je prošao i drugi auto UNPROFOR-a. Tada je stavio ruke sa jedne i druge strane usta i vičući u pravcu hrvatskih vojnika, da se predaju, jer da su iza njih mine. Mina ustvari nije bilo, ali je znao da će Popović telefonom zvati njihove snage koje su se nalazile na obližnjoj koti, na 100 metara iza njih, da otvore vatru. Nakon tog poziva dva vojnika izlaze iza zaklona i iza kamiona. Dorontić zove Popovića da ne zove kotu, jer da su se počeli predavati. Popović im je rekao da se predaju praznih ruku. Prva dvojica su tražila da se prestane pucati, što je i učinjeno. Do tada se pucalo pojedinačno. Čulo se pucanje i iz bunkera, ali on zbog mjesta na kome su se oni nalazili nije hrvatske vojnike mogao pogoditi. Nakon toga naišla je jedna grupa od trojice hrvatskih vojnika, a iza toga su izašla još četvorica tako da ih je na cesti bilo ukupno 9. Bili su udaljeni od njih 80 - 90 metara, odnosno, na toj udaljenosti bili su od Popovića, a od njih još 5 - 6 metara više. Vidio je na cesti da oni nisu naoružani. Na Popovićevu zapovijed da idu prema njemu i dignu ruke uvis, jedan je rekao da ne može dignuti ruku jer da je povrijeđen. Kada su prišli do Popovića, na njegovo pitanje odgovorili su da ima jedan ranjen i jedan mrtav vojnik. On je na to rekao da dvojica zadnjih odu po njih. Dorontić je pitao što imaju od naoružanja, te su dvojica odgovorila da nemaju ništa. Nakon njih također su dvojica rekla da nemaju ništa, a jedan hrvatski vojnik je rekao da ima prazan pištolj u kamionu. Dorontić je odredio njega i Hinić Rajka, te Popović Milana, da s tim vojnikom odu po pištolj. Oni su to i učinili, te su uzeli pištolj koji je bio prazan i dali ga Popoviću. U to su dvojica vojnika donijeli ranjenog vojnika, te je hrvatskim vojnicima na njihovo traženje data voda i zavoji. Jedan od vojnika pitao je Dorontića da li imaju vezu sa Perušićem putem telefona. Isti mu je odgovorio da telefonske veze nema. Dorontić mu je naredio da zarobljenike pregleda, te da se skinu. Skinuli su se najprije u majice, a kasnije su i njih skinuli. Nakon pregleda kod njih je pronašao samo 3 mala džepna nožića za osobnu upotrebu i nešto osobnih dokumenta. Popović im je naredio da uđu u prostoriju u kojoj su oni spavali, a njega je odredio da bude čuvar. Sa vojnicima je razgovarao, dao im je vode i dozvolio da zapale cigaretu. Također im je rekao da je sreća što su se predali, jer da bi inače sa kote bili potučeni. Pitao ih je otkuda idu, a oni su odgovorili da idu iz rezerve iz Perušića. Također ih je pitao da li ih je putokaz u Čovićima odveo k njima, te su se oni zagledali na te riječi i misli da su tada shvatili da su pogriješili. Tada im je rekao da su prvi u dvije godine koji su se tuda uputili. Pitajući od kuda su, a oni su odgovorili "od Zagreba, Dubrave, Sesveta" Tada je došao Srdić Milorad, tzv. "brigadni bezbednjak" i dva vojna policajca, te je Popović rekao da svi izađu van. Tamo im je Srdić naredio da se skinu u veš i stanu pred kuću. Pitao je gdje je poginuli vojnik. Naredio je Popoviću da nađe čovjeka i da doveze kamion HV-e pored saniteta, koji je također došao. Srdić je postrojio zarobljenike i rekao da unesu ranjenog i poginulog i da uđu u sanitet zajedno sa vojnim policajcem. Kamion je dovežen. Zarobljenici su sa sanitetom otpremljeni kako su čuli u ambulantu u Vrhovine, od tuga su otpremljeni u Korenicu, a zatim u Knin. Kamion HV-e je pregledan i u istom je pronađeno oko 100 kom puščane municije i osobne stvari, torbe i drugo, nešto voća. Nikakvo oružje nije pronađeno u kamionu. Drugi dan se pričalo da su trojica zaslužna i to Borovac Dane, Popović i Dorontić, te da će dobiti 1.000 DEM nagrade. Nakon par dana k njemu kući je došao Dorontić i rekao mu da ga je Popović uvrstio u spisak za nagradu. Rekao mu je da tu nagradu nije zaslužio, odnosno to je on rekao, te da je on i Popović tome svjedok kada je prosuo municiju, te da ničim nije doprinio zarobljavanju vojnika osim što ih je spasio pogibije i pozvao ih na predaju. On mu je na to odgovorio da svašta priča i da već ima ime "ustaški spasitelj". On da mu je odgovorio "neka imam". Rekao mu je da će sutra doći general iz Knina, te da treba dati počasni pozdrav i raporte. Odgovorio mu je da o tome nema pojma i da on neće doći, te da ga kazni ako hoće. Sutra večer na straži je čuo da je bio general i da se radi o nagradi od 200 DEM, pretvorenoj u krajiške dinare. Taj dinar je stalno devalvirao i u toku jednog dana. VI opt. Popović Đuro nije bio prisutan kada je došlo do pucnjave na kamion HV-e, već je došao nakon zarobljavanja. Do predaje pripadnika HV-e došlo je nakon što su prošla vozila UN. Pucnjava se otvorila ali se nije pucalo gusto. Nije vidio oko sebe tragove pucnjave koja bi eventualno potjecala od strane pripadnika HV-e. Nakon što je uslijedio njegov poziv na predaju, prva dvojica su digla ruke. Pucnjava je nakon što su oni digli ruke trajala još kratko vrijeme. Popović je

obustavljao pucnjavu, ali budući da su svi pucali pitanje je kako je tko čuo njegov glas. Zna da se pucalo iz rova, a ne zna tko je bila ta osoba koja se nalazila u rovu, međutim, ona je pucala duže od ostalih, nakon što su se ova dvojica već predali i digli ruke. Nije čuo da bi pripadnici hrvatske vojske pucali, a nije mogao vidjeti da li su imali oružje.

Istakao je da nikada Hrvate nije smatrao neprijateljem, pa da je upravo na ovom okupiranom području Hrvatske maltretiran zbog druženja s Hrvatima. Nije pristupio niti jednoj srpskoj stranci, zbog čega je imao posljedica, te je bio primoran ići na prvu crtu, iako je bio vojno nesposoban. Navodi da nije prihvaćao politiku SDS-a ali da je bio u manjini i nemoćan da se suprotstavi. Dobro mu je poznata sva hrvatska povijest od 9. stoljeća pa nadalje sve do današnjih dana. Upravo iz tih razloga nije prišao SDS-u, jer je znao da Republika Hrvatska ima pravo na samoodređene i odcjepljenje. U vrijeme pred akciju "Oluja" napustio je položaj 3 - 4 sata prije akcije, te je prvi dezertirao. Od početka okupacije nije ništa oštetio, otuđio ili uništio od materijalnih dobara Republike Hrvatske.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Miroslava Nikolić /L 157-158/, Slobodana Damjanović /L 158-160/, pročitani su iskazi svjedoka Mravinac Antona /L 190 i 122/, Tonković Mile /L 89 i 121/, Dujmović Petra /L 90 i 122/, Siniše Perić /L 117/, Boška Radić /L 119 i 120/, Izvršen je uvid u zapisnik o pregledu i obdukciji leša /L 25/, izvršen je uvid u zapovijed glavnog štaba. tzv. srpske vojske krajine komande 7. korpusa /L 39 i 40/, izvršen je uvid u zapisnik o rekonstrukciji događaja od 12. rujna 1997. god /L 133 do 135/, izvršen je uvid u fotodokumentaciju /L 137 do 150/, izvršen je uvid u situacijski plan /L 147 do 148/, izvršen je uvid u izvadak mape iz katastra /L 149/.

1. Svjedok Miroslav Nikolić iskazao je da se dana 28. lipnja 1993. god u popodnevnim satima vraćao kući u Zagreb. Išlo je njih ukupno jedanaestorica hrvatskih vojnika. Vozili su se u kamionu HV marke "Deutz", maskirne boje i sa oznakama HV-a. On je upravljao kamionom, a kraj njega u kabini sjedila su dva vojnika i to Osvaldić i Perić. Ostali vojnici sjedili su na sanduku kamiona, preko koga je bila prebačena cerada, time da je ista bila na zadnjem dijelu kamiona podignuta. Kada su došli na punkt tzv. "Rajkovići" na kome se nalazila straža HV vidio je da se na jednom dijelu kolnika nalaze ježevi, a da je drugi dio kolnika slobodan. Također je uočio sa lijeve strane ceste, gledajući u pravcu Zalužnice da stoji straža HV. Usporio je vožnju kamiona, te je skoro stao i upitao je stražara da li je to put za Zagreb. Ovaj mu je odgovorio da jest i neka ide. Nije ga iznenadilo to što ga je stražar pustio da ide bez dokumenata, jer je iz iskustva znao da stražari na nekim punktovima traže dokumentaciju a na nekima ne. Krenuo je dalje, uvjeren da ide u pravcu Zagreba, ali je na udaljenosti od punkta možda oko 1 km ispred sebe udaljen oko 20 m ugledao balvan, koji je priječio prolaz cestom, jer se nalazio na sredini ceste, tako da se nije moglo proći. U momentu kada je ugledao balvan shvatio je da je pogriješio put i da se vjerojatno nalazi na privremeno okupiranom teritoriju. Kada je zaustavio kamion pokušao je otvoriti svoja lijeva vrata, međutim, odmah je započela pucnjava, najprije iz automatskog oružja koja je dolazila sa njegove lijeve strane i od naprijed. Zadobio je povredu nosa. Nije vidio nikakvu vojsku, jer je bila magla i vidljivost je bila slaba. Čuo je da Boško Radić govori da prestanu pucati i da se predaju. Međutim, pucnjava nije prestajala. Oni nisu odgovarali na pucnjavu, jer nisu imali iz čega, budući da kod sebe nisu imali nikakvo oružje, jer su išli kući na odmor. Kasnije je utvrđeno da je u kamionu pronađen samo jedan neispravan pištolj, tako da neprijatelj od njih nije doživio nikakvu kontrapaljbu. Kada je vidio sa koje strane dolazi pucnjava odlučio je zajedno sa ostalima u kabini izaći na desna vrata kamiona jer je vidio da se uz cestu nalazi nekakvo žito uz koje se mogao zakloniti. Njih trojica su izašli iz kabine i sklonili se u žito uz cestu. Boško Radić je govorio da prestanu pucati i da se predajemo. Pucnjava je i dalje trajala, a što se točno dešavalo sa ljudima koji su bili u sanduku kamiona ne zna, jer je od pucnjave bio u strahu. Ne može točno reći da li je čuo od neprijateljskih jedinica koje su ih napale poziv na predaju. Radić se prvi počeo predavati i već kada je izašao da se predaje i dalje se pucalo po njemu od strane neprijateljske vojske. Iza Radića su se predali i ostali koji su mogli izaći. Među prvima su bili on, Osvaldić i Ožeg. Kada su se predali na traženje neprijatelja otišli su po svoje ranjene i to po Slobodana Damjanovića i Mećivica Smaila. Radić je došao sam iako je bio ranjen. Nakon toga dovezen je kamion do mjesta gdje su se nalazili, tj. do kuće gdje su se nalazili njihovi položaji na cesti od Zalužnice prema Otočcu. Naredili su njemu i još jednom vojniku da sa kamiona skinu vojnika koji je smrtno stradao, a to je bio vojnik Refik Mahmudžin. Skinuli su ga sa kamiona i odnijeli u vozilo, kojim su kasnije svi odvezeni u pravcu Korenice. Od njih koji su bili nepovrijeđeni, ili manje povrijeđeni

odvojili su vojnike koji su bili teže povrijeđeni i to Radića, Damjanovića, Mečivicu i Osvaldića. Skinuli su ih do gaćica, netko je bio bos, netko u čarapama, odnijeli su im novac, satove, lančiće. Nakon predaje kad su već bili ispred garaže došao je UNPROFOR ali mu oni nisu dali da priđu. Skinuli su ih iza garaže da se ne vide. Jedan njihov kapetan uzeo je od njih podatke i popisao ih, a nakon toga su ih natovarili u pincgauer i odvezli u pravcu Korenice. Ne može sa sigurnošću tvrditi dali je tamo bio IV optuženik, ali čini mu se da je bio i da je nosio bradu, ali ne može sa sigurnošću tvrditi, i misli da je ta osoba izvlačila iz džepova vrednije stvari. Njemu je tom prilikom oduzet sat "Seiko", zlatni lančić, 200 DEM i oko 300 HRD. Uzeta mu je osobna iskaznica, čekovna knjižica i sve što je imao u džepu. U Korenici su on i Tomislav Kalinić iznijeli iz auta tijelo smrtno stradalog vojnika i predali ga njima. Drugi dan oko 14 sati odvezli su ih u zatvor u Knin. Ističe da se na putu prema Zagrebu držao putokaza, po njegovoj procjeni neprijateljskih vojnika je bilo između 15 i 20. Kasnije kada su ih odvezli iza garaže i skinuli da ih je bilo manje i da su svi bili naoružani. Istakao je da je pucnjava na kamion počela nakon zaustavljanja kamiona. Također, dodaje da je najprije došlo do pucanja ubrzo nakon zaustavljanja kamiona. iz jednog projektila, a kasnije kad su već bili vani u žitu, da je došlo do pucanja iz drugog projektila.

2. Svjedok Slobodan Damjanović iskazao je da se kritičnog dana sa ostalim hrvatskim vojnicima vraćao kući u Zagreb sa položaja u predjelu Perušića, da su se vozili kamionom HV kojim je upravljao Miroslav Nikolić, kraj koga su u kabini sjedili Osvaldić i Siniša Perić. Ostali da su se nalazili u sanduku kamiona koji je bio prekriven ceradom. Kada su došli do punkta hrvatske vojske kamion se zaustavio i podigli su zadnji dio cerade. Tom prilikom vidio je da se na dijelu ceste nalaze ježevi, a da je dio prolazan, jer su ježevi maknuti. Sa lijeve strane ceste gledajući u pravcu Zalužnice vidio je dva hrvatska vojnika na straži. Jedan je stajao i imao je osjećaj da je rukama koje je prekrizio na prsima zaklonio oznake HV-e. Drugi hrvatski vojnik sjedio je kraj punkta u blizini ovoga koji je stajao. Kamion je radio tako da nije čuo razgovor, koji se odvijao između vozača i vojnika na straži. Uočio je da pada kišica a magle nije bilo. Nakon toga vozilo je krenulo a cerada je ponovo pala na zadnji dio sanduka. Vozili su se još desetak minuta kada je kamion stao. Odmah nakon zaustavljanja kamiona začula se pucnjava iz automatskog oružja po kamionu. Odmah od prvih metaka smrtno je pogođen vojnik Refik Mahmuljin, koji je sjedio kraj njega na klupi sa lijeve strane kamiona. U sanduku kamiona i sa lijeve i sa desne strane nalazile su se klupe, te su sa jedne strane na klupi sjedili Radić, on i Refik i to sa lijeve strane gledajući u pravcu Zalužnice, a sa desne strane kamiona sjedio je odmah na kraju sanduka Mečivica, a kraj njega Djuro Hofer. Ostala dva vojnika su sjedili na podu kamiona. Također od prvih metaka ranjen je i Boško Radić. U istom momentu kada su napadnuti shvatili su da su zalutali i gledao je kuda bi se spasili i iskočili iz kamiona. Kada se ustao i uhvatio za aranj kamiona pogođen je u desnu nadlakticu. Unatoč tome uspio je iskočiti na cestu po sredini kamiona, ali ga je nakon par sekundi pogodio rafal po nogama. Nije vidio pripadnike neprijateljskih jedinica, ali je osjetio po pucnjavi da ista dolazi sa lijeve strane kamiona, gledajući od položaja u kom je bio kamion. Odmah nakon prvih pucnjeva čuo je da, Boško Radić govori da ne pucaju, da se predajemo. Međutim, pucnjava je i dalje trajala, iako je on uz riječi da se predajemo rekao također da nismo naoružani. Neprijatelj od njih nije doživio nikakvu kontrapaljubu. U momentu kad je iskočio iz kamiona bio je okrenut prema punktu "Rajkovići", tako da je pogođen u desnu nogu u predjelu natkoljenice i ispod kuka, gledao je kuda bi se mogao skloniti, te se uspio dovući do livade sa lijeve strane ceste i to se prevalio preko ruba ceste. Kako nije imao kacigu na glavi stavio je ruke na glavu da se zaštiti i u tom momentu je zadobio povredu prstiju od "zolje" koja je tada ispaljena. Prva "zolja" je pala prije ove, ali isto kada je već bio iskočio iz kamiona. Pala je jedno 15 metara ispred njega, ali od nje nije povrijeđen, već je zadobio povredu od druge ispaljene "zolje". Budući da je Boško Radić više puta ponavljao da se predaju i pozivao je na predaju, jer su neki počeli pucati po žitu govoreći da će ih ubiti, neprijatelj je nakon nekog vremena rekao da se predaju i da izađu. Vojnici koji nisu bili povrijeđeni i koji su bili lakše povrijeđeni su se počeli predavati, a on je ostao ležati jer nije bio sposoban da se pokrene. Od strane neprijateljske vojske nije čuo ranije poziv na predaju, niti su se oni oglasili riječima sve do ovog upornog ponavljanja Radića da se predaju. Nakon jedno desetak minuta po njega su došli Siniša Perić i Đuro, te su ga uhvatili za tijelo i odvukli do kuće gdje su se nalazili neprijatelji. Hrvatski vojnici su se predavali dolazeći od ceste koso poljem prema kući koja se nalazi uz cestu pred kojom su se nalazile neprijateljske jedinice. Tim istim putem su i njega odvukli. Tamo je vidio svakako više od 10 pripadnika neprijateljske vojske koji su bili naoružani uglavnom automatskim puškama. Polegli su ga na zemlju i kako je zapomagao odnekud se stvorila torba za prvu pomoć, te su mu prvu pomoć pružili Siniša Perić i Damir Ožeg. U jednom momentu je primjetio da su svi njegovi nestali iza njega. Čuo je također da je Ožeg rekao da su spašeni, jer dolazi UNPROFOR. Međutim, UNPROFOR nije došao k njima, a kada je došao iz zarobljeništva čuo je da im paravojska nije

dala da se približe. Ne sjeća se da je tamo vidio IV optuženika Milana Brakusa. Bio je dosta teško ranjen i u ležećem položaju, te nije bio u prilikama da nešto posebno promatra. Nakon pola sata utovarili su ga u kamion, a pored njega još Mećivicu, Osvaldića i Radića. Odvezli su ih u Vrhovine u jednu kuću, gdje se je nalazila njihova ratna bolnica. Tamo mu je jedna sestra pružila pomoć, a nakon toga su ušli neprijatelji, od kojih su ga dvojica ili trojica tukli. Odatle su svi ranjeni prebačeni u Korenicu, a odatle u Knin u zatvor gdje je ostao 6 mjeseci.

3. Svjedok Mravinac Anton iskazao je da je kritičnog dana bio na punktu "Rajkovići", koji se nalazi na cesti Čovići - Zalužnica, zajedno sa Tonković Milom. Oko 14 sati da je naišao kamion sa oznakom HV, koji je pitao vozača kuda je krenuo. Ovaj mu je odgovorio da ide kod drugih ježeva postavljati mine. Cestom se inače moglo proći jednom trakom, jer su bili uklonjeni ježevi radi toga što su ljudi iz okolnih sela išli obrađivati zemlju. Kamion je krenuo polako, a potom je počeo ubrzavati vožnju. Nije primjetio da su vojnici koji su se nalazili u kamionu bili naoružani. Mogao je slijediti kamion po njegovoj procjeni u dužini kretanja od oko 1 km, a izgubio ga je iz vida kada je zašao iza grmova. Kada je kamion po njegovoj procjeni prošao na glavnu cestu, čula se je pucnjava iz pješačkog oružja, te par detonacija, ne zna kakvog porijekla. O tome tko je pucao na kamion nije mu ništa poznato. Dok se je kamion kretao cestom njega je neprijateljska vojska mogla vidjeti sa drugih položaja, pa pretpostavlja da su ga sačekali. Kada je čuo pucnjavu mislio je da na njega pucaju, jer je vidio da je kamion otišao prema neprijateljskim položajima. Odmah su javili njihovoj vojsci koja se nalazila ispod mostića, i Otočcu, daje kamion prešao prema neprijatelju i da se čula pucnjava.

4. Svjedok Milan Tonković iskazao je da je dana 28. lipnja 1993. god oko 15 sati kao pripadnik 133. brigade Hrvatske vojske bio na položaju na punktu "Rajkovići". Zajedno s njim na punktu nalazio se Mravinac Anton. Punkt se nalazi na cesti od Čovića prema Zalužnici. Na samom punktu nalazili su se ježevi koji su bili maknuti u stranu radi toga da ljudi mogu ići u polje obrađivati zemlju. Na udaljenosti od oko 100 m nalazili su se drugi ježevi, ali se i kraj njih moglo proći cestom. Oko 1 km prema Zalužnici nalazio se punkt neprijateljske vojske. Oko 15 sati naišao je kamion marke "Dajc", maskirne boje, koji je imao na vratima oznaku HV. Kamion je zaustavio i vidio da u kabini sjede trojica muškaraca, a da otraga ima oko 10-tak vojnika. Svi su bili obučeni u vojne uniforme HV. U kamionu nije vidio oružje. Kada je pitao vozača kuda ide, on mu je odgovorio da ide do drugih ježeva postavljati mine. Na to ga je on propustio da prođe. Kamion se od njih polagano udaljavao, a nakon toga je ubrzavao. Pratio ga je u dužini od oko 400 - 500 m, a nakon toga izgubio ga je iz vida. Ubrzo iza toga čule su se detonacije i pucanje iz pješačkog oružja. Prepao se jer se bojao da će doći do pucnjave. Ubrzo iza toga k njima je došao zapovjednik Dujmović, koji je obaviješten o događaju.

5. Svjedok Dujmović Petar iskazao je da je na lice mjesta na punkt "Rajkovići" došao na poziv vojnika Marinac Antona, koji ga je zvao telefonom i obavijestio o tome da je kroz punkt "Rajkovići" prošao jedan kamion marke "Dajc" u kojem su se nalazili hrvatski vojnici, te da su isti rekli da idu prekontrolirati mine kod drugih ježeva. O tome je obavijestio UNPROFOR, koji su nakon nekog vremena došli i svojim vozilima otišli da vide što se desilo.

6. Svjedok Siniša Perić iskazao je da se kritičnog dana nalazio u kamionu zajedno sa još deseticom hrvatskih vojnika koji su se vraćali sa položaja kući u Zagreb. Kamion je bio maslinasto zelene boje, na vratima je imao hrvatski grb i oznaku HV. Njime je upravljao Miroslav Nikolić, a uz njega u kabini je sjedio on i Osvaldić, dok su ostali sjedili otraga u kamionu ispod cerade. Nitko od njih nije imao nikakvo oružje i nisu imali streljivo. Kada su došli na punkt hrvatske vojske "Rajkovići" zaustavili su se. Na punktu na polovici ceste bio je jež, a druga polovica ceste bila je slobodna. Na straži su bila dva hrvatska vojnika, koje je Nikolić upitao da li je to cesta za Zagreb, a oni su odgovorili da jest. Nastavili su voziti naprijed, a nakon nekog vremena naišli su na balvane i postavljene ježeve. Počela je pucnjava iz pušaka i automata. Kamion se zaustavio. Oni nisu znali što se dešava, zašto se puca i tko puca. Nije vidio pripadnike paravojske, ali zna da ih je vidio Nikolić, jer su oni pucali sa njegove strane. Skočili su iz kamiona i počeli puzati uz cestu. Shvatio je da su pošli u krivom smjeru. Kasnije je čuo da je vojnik koji je poginuo pogođen, kako su rekli, od prvog metka. Nakon što su puzali uz cestu pogođen je kamion iz nekog ručnog bacača. Ne zna točno koliko je trajala pucnjava. Oni nisu pucali, niti su se branili, jer nisu imali čime, te su se morali predati kad se vatra utišala. Od strane neprijatelja došao je poziv na predaju. Kako su se nalazili u žitu uz cestu predavali su se u periodu od 2 - 3 minut, jedan po jedan, a tek kada je

izišao na cestu vidio je da ispred njega hodaju dvojica ili trojica njegovih kolega. Nije siguran da li je bilo pucnjave nakon što su se predali. Nakon predaje ostala su dvojica teže ranjenih, a njih ostale pripadnici paravojske, misli da ih je bilo oko dvadesetak, skupili su ih u garažu, oduzeli stvari i naredili da odu po ranjene. Teže ranjen je bio Mećivica Smail, Damjanović Slobodan, dok je Boško Radić bio lakše ranjen i on je mogao hodati. Dali su im zavoj, te su im pružali prvu pomoć. Kada je išao po ranjene vidio je da se u kamionu nalazi jedan mrtav pripadnik HV-a. Kasnije je došlo sanitetsko vozilo i ono je odvezlo ranjene. Njih ostale skinuli su u gaće i uzeli osobne podatke. Potom su ih odvezli vojnim vozilom u Korenicu, gdje su ih ispitivali, a nakon toga u Knin. Ne sjeća se da je među osobama koje su na njih pucale i zarobile ih vidio IV optuženika. On nije zadobio nikakve povrede u ovom događaju. Kada su im naredili da se skinu bilo je oko 20 ljudi i držali su uperene puške u njih. Ne može reći da li ih je tko čuvao. Kamion je zaustavljen prije pucnjave, jer je vozač stao zbog balvana na cestii -jer nije mogao proći dalje a bilo je malo mjesta da bi se okrenuo. Pucnjava je počela odmah, kad se kamion zaustavio, odnosno, vozač je počeo spuštati staklo da bi upitao kuda će sad. Međutim, u to se začula pucnjava i svi su poskakali iz kamiona uz cestu, te počeli puzati prema žitu. Pucnjava je dolazila sa lijeve strane kamiona, gledajući u pravcu Zalužnice, a ispred kamiona kada je već bio iskočio iz kamiona. U momentu kada su iskočili iz kamiona pucalo, se puno. Od tih 20 ljudi koji su ih zarobili, da je po njegovoj procjeni veći broj bio naoružan i držao puške uperene prema njima. Sjeća se da je jedna osoba imala puškomitraljez, ali da isti nije držao uperen prema njima, već ga je držao u spuštеноj ruci. Istakao je da se pucalo puno od zaustavljanja kamiona pa do zarobljavanja, a koliko je ljudi pucalo da ne može reći.

3. Svjedok Boško Radić iskazao je da se je dana 28. lipnja 1993. god nalazio sa još deseticom vojnika HV-a u predmetnom kamionu, te da su se sa položaja vraćali kući u Zagreb. Kamion je bio prekriven ceradom, koja je bila podignuta sa zadnje strane, a gdje su sjedili Damjanović, Kalinić, Ožeg, Ljubić, Mećivica, Mahmuljin, Hofer i on. Između sebe su razgovarali. Nisu bili naoružani. Zaustavili su se kod punkta "Rajkovići", te je čuo da je vozač upitao da li ide tuda put za Zagreb, te je isto tako čuo odgovor "jest", da vodi za Zagreb. Nakon nekog vremena kamion je stao i misli da je čuo riječ "beztrzajac". Nakon toga počela je pucnjava i u toj pucnjavi ranjen je odmah u kamionu u desnu nadlakticu, rameni zglobov, lijevo bedro, ključnu kost. Osim njega u kamionu je ranjen još Mećivica, Mahmuljin je poginuo, a misli da je Damjanović ranjen kod iskakanja iz kamiona. Od zaustavljanja kamiona pucalo se i kroz tu pucnjavu čulo se više glasova koji su pozivali da se predaju i da izađu. Međutim, nisu prestajali pucati, iako su im mi govorili da prestanu, te da imaju ranjenih i mrtvih. Kada je pucnjava prestala, u jednom momentu je iskočio, ali je odmah ubrzo iza toga ponovno počela pucnjava da bi se iza toga čula jača eksplozija, nakon koje su ponovo pozvani na predaju. Nisu znali što bi učinili, te su neki predlagali da se predaju, a neki da bježe. Bježati nisu imali kuda, jer nisu poznavali teren. Nakon toga stala je pucnjava i opet je bilo poziva za predaju, pa je odlučio da se preda i prvi je prešao cestu, na kojoj je bio kamion, te je pošao prema neprijatelju koji je od kamiona bio udaljen do 100 metara. Od momenta kada je pošao prema njima više nisu pucali. Kada je došao do njih govorili su mu da pozove ostale da se predaju, ali on to nije htio učiniti, smatrajući da je to stvar svakog pojedinca. Odgovorio im je neka oni pozovu na predaju, ali su se istovremeno podigli ostali dečki i predali. Kada su se predali vidio je da Damjanović koga je u međuvremenu netko bio donio, zapomaže i više "ljudi, ljudi". Vrijeđali su ih, Ožegu su govorili da je šiptar, da mu mater piptarsku. Hoferu su uzeli novčanik, te su se izivljavali sa slikama. Njemu su uzeli cigarete "Opatiju", a bacili su mu "Moravu". Po njegovoj procjeni bilo ih je oko 20, podijeljeno u nekoliko grupa, te su bili frontalno raspoređeni. Većina je bila naoružana. Bili su prisiljeni na oboren pogled, te nije mogao uočiti sve oko sebe, ali je uočio jednu osobu koja je ostavila, mitraljez na cestu i koja se ponašala u stilu "to sve treba uza zid i likvidirati", ali mu je zapovjednik mahnuo rukom da se ukloni u stranu. Ranjene Osvaldića, Perića, Hofera i njega, odveli su u garažu, a Damjanović je ostao ispred garaže. Oko njih u garaži je bilo oko 5 neprijateljskih vojnika. Kasnije kada su ih odvozili vidio je iz saniteta vozilo iza njih i hrvatske vojnike u gaćama. Kasnije je čuo da su ih tom prilikom skinuli. Potom su ih odvezli u Vrhovine u ambulantu, gdje su ih premotali i to njega i Damjanovića, a nakon toga je prebačen u bolnicu u Knin. U momentu dok se nalazio u kamionu pod ceradom čula se pucnjava iz više oružja a nije mogao ocijeniti s koje strane je pucano. Bila je kiša od metaka. U kamionu su bili popadali. Pucnjava je trajala jedno dulje vrijeme, što zaključuje po tome što je u tom periodu govorio da "im j....boga, što ne prestaju, ne nude predaju", a da je Ožeg govorio "kriči, kriči", tj. da ponavlja da se predajemo. Nije siguran ali pretpostavlja da je govorio da se predaju, da su nenaoružani. Misli da su oni ludovali i da su mogli prije prestati sa pucnjavom, te da su mogli pretpostaviti da ih od njih ne prijeti nikakva opasnost, budući da paravojska

nije od njih doživjela kontrapaljbu, što je također jedan od razloga da prestanu pucati. U garaži je bilo malo razgovora sa pripadnicima paravojske. UNPROFOR s njima nije kontaktirao a ne zna da li se njihovo vozilo zaustavljalo. Kada je naišlo vozilo UNPROFOR-a vidio ga je na trenutak jer su vrata bila pritvorena i vozilo je nestalo.

Iz zapisnika o pregledu i obdukciji leša liječnika vještaka dr. Bosnar Alana, specijaliste sudske medicine iz Rijeke, vidljivo je da je liječnik dao svoj nalaz i mišljenje o uzroku smrti pok. Refika Mahmuljin, u kome je zaključio da je smrt nasilna, a uzrok smrti je unutarnje iskrvarenje zbog oštećenja oba pluća i grudne aorte. Obdukcijom mrtvog tijela nađe se razdor desnog pluća, razdor grudne aorte, razdor lijevog pluća, te krvarenje u oba prsišta. Svi navedeni razdori posljedice su prostrijela, a smjer strijelnog kanala je ostraga desno i dole prema naprijed, gore lijevo. Ulazna rana nalazi se na leđima, 5,5 cm ispod donjeg ugla lopatice, a izlazna na vanjskoj i stražnjoj strani gornje trećine lijeve nadlaktice. Obzirom na karakteristiku ulazne rane radi se o hicu iz daljine. Smrt je nastupila kratko vrijeme iza ozljeđivanja. Praktički trenutačno.

Iz zapovjedi glavnog štaba tzv. srpske vojske krajine komande 7. korpusa proizlazi da se nagrađuju novčanom nagradom od 12. milijuna dinara Dorontić Mićo i Popović Branislav, a sa 10 milijuna dinara Popović Đuro, Borovac Dane, Ivančević Darko, Tihić Milovan, Popović Milan, Brakus Milan, Hinić Rajko, Hinić Milan, Milanović Neđo, Hinić Rajko. Navedeno je da ova stimulativna mjera služi kao primjer ostalim pripadnicima srpske vojske krajine, a dodijeljena je za zasluge kada su dana 18. 06. 1993. god zarobljeni hrvatski vojnici, njih ukupno 11, od kojih je jedan poginuo, a četvorica su ranjena.

Iz zapisnika o rekonstrukciji događaja proizlazi da se punkt HV "Rajkovićin" nalazi na magistralnoj cesti Čovići - Zalužnica u zaseoku Rajkovići, lijevo gledajući prema Zalužnici, a na udaljenosti od nje za oko 150 m. Mjesto gdje je zaustavljen kamion HV nalazi se također na istoj magistralnoj cesti cca 1.000 m prije Hinić raskrsnice. Iz nalaza i mišljenja vještaka balističke struke koje je dao na rekonstrukciji događaja na mjestu gdje je došlo do pucanja iz vatrenog oružja i pogibije Refika Mahmuljina te ranjavanja Damjanović Slobodana, proizlazi da su svi sporni hici ispaljeni sa lijeve strane ceste u odnosu na kamion sa udaljenosti od cca 100 - 120 m, te da su svi pripadnici HV-a ranjeni hicima iz dugog vatrenog oružja, bilo da se radi o hicima iz automatskih pušaka ili puškomitraljeza, a koja oružja su istog kalibra.

Iz fotodokumenta, cije /L-137/ vidljivo je da su sačinjene fotografije prilikom vanjskog pregleda i obdukcije pok. Refika Mahmuljin.

Iz fotodokumentacije /L-150/ vidljive su fotografije mjesta događaja, napada na vozilo i pripadnike HV-a, sačinjene prilikom rekonstrukcije događaja, na mjestu događaja.

Iz situacijskog plana /L-147-148/ vidljiv je položaj zaustavljenog vozila HV-a, po izjavi svjedoka Nikolić Miroslava, te po izjavi okr. Milana Brakus, kao i položaj prepreke na cesti.

Iz situacijskog plana /L-148/ vidljiv je položaj kamiona HV na punktu "Rajkovići", po izjavama svjedoka Tonkovića i Nikolića, te mjesto gdje se na punktu "Rajkovići" nalazio na straži pripadnik HV-a, kao i položaji "ježeva" na kolniku, po izjavama svjedoka Nikolića i Tonkovića.

Na osnovu izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica, sud je utvrdio da su, optuženici Mićo Dorontić, Dane Borovac, Rade Hinić, Milan Brakus, Branislav Popović, Đuro Popović, Darivoje Ivančević i Nedjeljko Milinović izvršili radnje, opisane u izreci presude, protivno čl. 4-. II Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba od 8. 06. 1997. god.

Svim optuženicima od I do VIII je djelo dokazano u cijelosti. Saslušani su svjedoci koji su se nalazili na navedenom punktu "Rajkovići", Tonković, Mravinac, i Damjanović, od kojih su Tonković i Mraginac u kritičnom momentu bili na straži na punktu. Oni su upravo ručali. Vozač kamiona putovao je za Zagreb, držeći se putokaza i upitao ih je da li je to put za Zagreb, a oni su ga pustili u neprijateljske

ruke. Bojeći se odgovornosti izmislili su priču da ih je vozač pitao da ide kontrolirati mine kod drugih "ježeva". Drugu grupu svjedoka sačinjavaju svjedoci iz kamiona, vozač kamiona Miroslav Nikolić, te Siniša Perić, koji je sjedio uz vozača u kamionu, Boško Radić i Slobodan Damjanović, koji su sjedili u sanduku kamiona. Svjedoci koji su se nalazili u kamionu HV-a su gotovo identično iskazali kako su stali, kako se pucalo na kamion i kako su povrijeđeni. Iz iskaza tih saslušanih svjedoka proizlazi da je kamion stao zbog prepreke na cesti, da je na isti odmah otvorena žestoka pucnjava iz automatskog naoružanja, te iz "ose" i "zolje", a da se pucalo kada su hrvatski vojnici iskočili iz kamiona i to iz automatskog naoružanja i "zolje, iako od HV-a nije uslijedila kontrapaljba, što je posebno istakao Damjanović, koji je iskazao da je vatra bila silna i žestoka i da je čudo da nije još tko poginuo, te da je pucnjava nastavljena i nakon poziva Boška Radića da prestanu pucati.

Iz obrane IV opt. Milana Brakus proizlazi da je on bio pripadnik paravojskih jedinica i da je učestvovao u ovom događaju u kome je jedan hrvatski vojnik smrtno stradao, a 4. hrvatska vojnika su ranjena. IV optuženik se brani da nije pucao, te da je pod prisilom bio uvučen u paravojske jedinice, međutim, činjenica je da je kritičnog dana uzeo oružje. Također, znali su da se radi o pripadnicima HV-a od kojih im nije prijetila nikakva opasnost, jer od hrvatskih vojnika nisu doživjeli nikakvu kontrapaljbu. Optuženik je priznao da je u momentu predaje bilo još pucanja, a to proizlazi i iz iskaza navedenog svjedoka Slobodana Damjanović. O tome da je bila idealna situacija za pucanje potvrdio je prilikom rekonstrukcije događaja i vještak balističke struke, koji je izjavio da je udaljenost bila idealna, od 120 m, da je bio dan, da se sa mjesta na kome su se nalazili moglo prepoznati oznaku HV i vidjeti da iskaču iz kamiona bez oružja. IV optuženik Milan Brakus je iskazao da je optuženik Popović Djuro došao nakon pucnjave. Međutim, iz naredbe glavnog štaba tzv. srpske vojske krajine komande VII korpusa vidi se da je i Popović Đuro isto kao i IV opt. Milan Brakus dobio nagradu povodom iskazane hrabrosti i vojničke umješnosti u svladavanju ustaške dtg. u rejonu sela. Zalužnica u Lici, kako je to sve navedeno na navedenoj naredbi. Isto tako, svi ostali optuženici nagrađeni su navedenom novčanom nagradom, vezano za isti kritični događaj. Prema tome, svi su pripadali pobunjeničkim srbočetničkim paravojskim formacijama i krivično su odgovorni.

Na osnovu tako utvrđenih činjenica nesumnjivo je utvrđeno da se u radnjama optuženika Miće Dorontić, Dane Borovac, Rade Hinić, Milana Brakus, Branislava Popović, Đure Popović, Darivoja Ivančević i Nedjeljka Milinović stječu svi elementi bića kriv. djela protiv čovječnosti međunarodnog prava - protupravnim ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja, označeno i kažnjivo po čl. 124. st. 1. OKZRH. Svi optuženici su postupali protivno čl. 4. II Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama koje daju zaštitu neprijatelju koji nema sredstava za obranu, da mu se poštedi život i da mu se pruži potrebna pomoć i njega. Pripadnici HV-a nisu imali sredstava za obranu i nisu bili sposobni za borbu i otpor, i s obzirom na to mogli su biti zarobljeni. Ovo kriv. djelo može se izvršiti od momenta kada pripadnici HV nisu imali sredstava za obranu, a što je pripadnicima paravojske bilo poznato, budući da od pripadnika HV nije uslijedila nikakva kontrapaljba nakon što su ovi odmah po zaustavljanju kamiona otvorili na istoga vatru iz automatskog naoružanja, pa do momenta zarobljavanja. Upravo u tom periodu, kako je to iskazao i svjedok Damjanović, pucnjava je bila silna i žestoka, a nastavljena je i nakon poziva hrvatskog vojnika Boška Radića da se prestane pucati, kao i u momentu predaje, što je naveo i IV optuženik kada je rekao da je u momentu predaje bilo pucanja. Optuženici su izvršili terećeno kriv. djelo sa direktnim umišljajem da se pripadnici HV-e liše života i rane, znajući da je neprijatelj nesposoban za obranu.

Oštećenici su bili nesposobni za borbu, bez sredstava za obranu, krenuli su kamionom u Zagreb, nepoznavajući put, te su zalutali. Mogli su biti zarobljeni, jer nisu imali oružja i nisu pružali otpor. Optuženici su odmah nakon zaustavljanja kamiona na kamion otvorili paljbu iz automatskog oružja, tako da je, kako to proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka koji su se nalazili u kamionu HV-a od prvih metaka smrtno stradao hrvatski vojnik Refik Mahmuljin, a ranjeni su vojnici Slobodan Damjanović, Boško Radić i Smail Mećivica. Oštećenici su mogli biti zarobljeni i tretirani kao ratni zarobljenici, budući da nisu imali sredstava za obranu.

Sud je optuženicima Mići Dorontić, Dani Borovac, Radi Hinić, Milanu Brakus, Branislavu Popović, Djuri Popović, Darivoju Ivančević i Nedjeljku Milinović za počinjeno kriv. djelo temeljem čl. 124. st. 1. OKZRH izrekao kaznu zatvora u trajanju od 10 /deset/ godina, smatrajući da je izrečena kazna primjerena težini počinjenog djela, stupnju krajnje bezobzirnosti i društvene opasnosti

okrivljenog i učinjenog djela. Smatra se da će izrečena kazna u cijelosti ostvariti zakonsku svrhu kažnjavanja iz čl. 31. OKZRH u okviru opće svrhe izricanja krivičnih sankcija.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženicima od I do VIII sud je imao u vidu svrhu kažnjavanja i cijenio je sve okolnosti iz čl. 37. st. 1. OKRZH, koje utječu na odmjeravanje kazne. Olakotnih okolnosti sud nije našao. S druge strane, kao otegotne okolnosti cijenjena je krajnja bezobzirnost, koja se ogleda u pucanju po hrvatskim vojnicima koji nisu imali sredstava za obranu.

Temeljem čl. 90. st. 3. ZKP odlučeno je da će optuženici Mićo Dorontić, Dane Borovac, Rade Hinić, Milan Brakus, Branislav Popović, Đuro Popović, Darivoj Ivančević, i Nedjeljko Milinović solidarno snositi troškove krivičnog postupka, koji su određeni u ukupnom iznosu od 2.944,50 kn /dvijetisućedevedesetčetiri kune i pedeset lipa/.

Temeljem čl. 100. ZKP oštećenik Miroslav Nikolić upućen je na građansku parnicu, a o imovinskopravnom zahtjevu ostalih oštećenika nije odlučeno jer ga nisu ni postavili.

Usljed obrazloženog riješeno je kao u izreci presude.

Gospić, 14. listopada 1997.

Zapisničar:

Nevenka Brezović v.r.

Predsjednik vijeća:

Matilda Krunić v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, od dana dostave prijepisa presude, time da u odnosu na optuženike ovaj rok teče od dana kasnije dostave presude optuženiku, odnosno branitelju. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u 3 primjerka ili usmeno na zapisnik, a o žalbi rješava Vrhovni sud Republike Hrvatske.

O TOM OBAVIJEST:

1. ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO GOSPIĆ - KT-8/97.
2. Optuženicima od I- III i od V - VIII putem oglasne ploče ovog suda IV opt. MILANU BRAKUS putem Okružnog zatvora Gospić
3. Branitelju opt. STJEPANU NIKŠIĆ, odv. iz Gospića

Za točnost otppravka ovlaštenu
djelatnik:

Nevenka Brezović